

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 456/06
22.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Александром Симић, записничарем, у кривичном предмету против окривљених АА и ББ, због кривичног дела тешке крађе из члана 22. став 1. тачка 1. и 2. Кривичног закона Републике Српске у продуженом трајању, одлучујући о жалбама окривљених, изјављеним против пресуде Окружног суда у Смедереву Кви.бр.1/05 од 25.01.2006. године, у седници већа одржаној дана 22.06.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе окривљених АА и ББ и пресуда Окружног суда у Смедереву Кви.бр.1/05 од 25.01.2006. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Смедереву Кви.бр.1/05 од 25.01.2006. године, уважена је молба - захтев Министарства за људска и мањинска права Државне заједнице Србија и Црна Гора, којом се тражи извршење кривичне пресуде иностраног суда која се односи на окривљеног АА, из __, од оца __ и мајке __, рођене __, рођеног __ године и окривљеног ББ из __, код __, од оца __ и мајке __, рођене __, рођеног __. године, због извршења продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 22. став 1. тачка 1. и 2. Кривичног законика Републике Српске, па су првостепеном пресудом Основног суда у Градишци К.бр.123/02 од 27.09.2002. године, а која је потврђена пресудом Окружног суда у Бањалуци Кж.бр.58/03 од 28.07.2003. године осуђени и то: окривљени АА на казну затвора у трајању од 1-једне године и 8-осам месеци, а окривљени ББ на казну затвора у трајању од 1-једне године и 2-два месеца, а на основу члана 45. став 1. Кривичног закона Републике Српске, окривљенима се у изречене казне затвора има урачунати време проведено у притвору почев од 25.06.2002. године па до 27.09.2002. године, па их је Окружни суд у Смедереву на основу члана 534. став 2. ЗКП-а и применом чланова 4,5,42, 43. и 63. КЗ-а и члана 56. и 57. КЗ-а, само у односу на окривљене ББ осудио и то окривљеног АА на казну затвора у трајању од једне године и три месеца, а окривљеног ББ на казну затвора у трајању од шест месеци, у које ће им се казне урачунати време проведено у притвору почев од 25.06.2002. године па до 27.09.2002. године.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- окривљени ББ, због погрешне примене одредаба кривичног поступка и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд преиначи побијану пресуду тако што ће му умањити изречену казну.

- окривљени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд преиначи првостепену пресуду тако што ће му изрећи блажу казну.

Републички јавни тужилац је дописом Ктж.бр.540/06 од 14.03.2006. године предложио да Врховни суд одбије као неосноване жалбе окривљених АА и ББ и првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је по службеној дужности испитао у смислу члана 380. ЗКП и жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

Жалбе су неосноване.

Побијаном пресудом, као и поступком који је претходио доношењу исте нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, нити је њоме повређен кривични закон на штету окривљених, а на које повреде Врховни суд, као другостепени, поводом жалби у смислу члана 380. ЗКП-а пази по службеној дужности.

Мада се жалбом окривљеног ББ побија првостепена пресуда због погрешне примене одредаба кривичног поступка и одлуке о казни, а жалбом окривљеног АА због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, побијана пресуда је испитана само у делу одлуке о кривичној санкцији. Ово стога што окривљени у жалбама могу побијати само одлуку нашег суда – наведену пресуду Округног суда у Смедереву, а не и пресуду суда Републике Српске која је стекла правну снагу, а имајући у виду да је овом пресудом извршена правноснажна пресуда у односу на санкцију коју је изрекао инострани суд – суд Републике Српске, на основу узајамности, при чему је према окривљенима изречена санкција према Кривичном законодавству Савезне Републике Југославије.

Врховни суд налази да су казне затвора на које су окривљени осуђени због извршења предметног кривичног дела, а које су ближе наведене у образложењу побијане пресуде у складу са тежином и друштвеном опасности учињеног кривичног дела и степеном кривице окривљених као учинилаца, као и са осталим релевантним околностима – олакшавајућим и отежавајућим на страни окривљених, које су све правилно утврђене и наведене у образложењу побијане пресуде, и којима је првостепени суд, а насупрот изнетим жалбеним наводима окривљених дао адекватан значај, правилно налазећи да олакшавајуће околности на страни окривљеног ББ и то његово породично стање, да је отац двоје малолетне деце и да је након откривања дела у свему признао своју улогу која је по свом карактеру неупоредиво мања од улоге окривљеног АА, имају карактер особито олакшавајућих околности и оправдавају примену института ублажавања казни – члан 56. и 57. КЗ-а. Стога, и по налажењу Врховног суда, овако одмерене казне представљају праву али и довољну меру за остваривање сврхе кажњавања, па су следствено томе неосновани жалбени предлози окривљених за блажим кажњавањем, а тим пре што се у овим жалбама не наводи ниједна околност коју првостепени суд није ценио приликом одмеравања казни окривљенима, а које би биле од значаја за исте, па су стога жалбе одбијене као неосноване.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Председник већа-судија,

Драгиша Ђорђевић, с.р.

Записничар,

Александра Симић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић